

Sant Fost

UN ALTRE D'ECOLOGIA

La disbauxa ecològica està prenent al Vallès Oriental característiques prou alarmants i prou importants com perquè d'una vegada per totes hi comencem a posar el nàs. A Sant Fost, com a tota la part sur de la nostra comarca, saben molt bé de disbauxes d'aquest tipus. Josep Serra, ha analitzat el cas.

Si anem de Sabadell a Badalona pel que sempre a nivell popular hem conegut com «la carretera de Badalona», i que ara sembla ser que li diuen més correntment la B-500, després de travessar el riu Besòs pel pont de nova construcció que té també com a finalitat salvar per damunt de l'autopista A-17, arribem al municipi de Sant Fost de Campcentelles, perquè ves per on, el terme municipal coincideix amb l'esmentada carretera en aquesta zona, la qual cosa fa que no semblin pas dos municipis separats.

El dir del poble reflexa clarament aquest fet de les interrelacions entre ambdós municipis, quan diu allò tan popular de que quan en un costat és Festa Major a l'altre suquen pa en l'olor.

Però avui parlem una mica de Sant Fost, i més concretament dels de la part baixa, coneguda popularment com «el barri de can Calet». Doncs bé, el barri és una zona degradada, degut a que, clarament, no s'han posat mai d'acord en si és zona urbana o zona industrial i així tenim que hi ha una part de zona urbana i una altra part de zona industrial, donant com a resultat immediat l'aparició de moltes indústries, de molta contaminació, i com a resultat un notori malestar entre la gent del barri, que esdevé, per moments, inhabitable, irrespirable,...

Si la cruïlla de la carretera de Badalona i la de la Roca creen una comunicació entre les quatre zones corresponents respectivament a dos pobles, i una disbauxa urbanística; d'un poble exclusivament d'estiueig i residència hem passat a una situació altament industrial que crea un desconcert total, urbanístic i ecològic.

No hi ha zones verdes suficients en el poble, i és clar que el poble es troba en un lloc de privilegi, en plena natura, però una natura tractada de manera

insolent a força d'urbanitzacions, a tort i a dret, i això és molt greu, perquè si la part baixa de Sant Fost ja està molt degradada i contaminada, i això fins i a cert punt encara potser és salable, de forma global el terme municipal de

Sant Fost, amb tota la zona de boscos que encara no té degradats i que ecològicament encara són aprofitables, (i voldria fer aquí un crit d'atenció a les zones industrials de Sant Fost, al grau de contaminació, a les urbanitzacions) pot esdevenir el pulmó, la reserva ecològica del Vallès Oriental, però també pot esdevenir el recó de les deixalles i les coses mal fetes.

Desitgem des d'ací que els que manen i els que manaran no es carreguin el poc que resta del terme municipal Sant Fost, o serà un jardí o no serà res, ni poble.

CERVEZAS MORITZ: LOS OBREROS GANAN

Durante estos días, en el mundo laboral del Vallés, la noticia ha corrido como pólvora: Los 150 trabajadores de Cervezas Moritz volverán a ocupar sus puestos de trabajo. El Departamento de Empleo ha estimado el recurso de «alzada» interpuesto por los trabajadores, revocando la resolución adoptada el pasado diciembre por la Delegación del Trabajo barcelonesa que dictaminó el cierre y consiguiente despido de los trabajadores.

La nueva vuelta a la normalidad ha supuesto un triunfo suyo del que nos alegramos nosotros. Es el triunfo de la clase obrera.

Atrás quedan los recuerdos de unas navidades encerradas, el pasar de las horas en la fábrica, las manifestaciones populares o la intranquilidad presente de sentirse pisotados en su más elemental derecho: el trabajo. Ahora, el futuro de la clase obrera es y se hace más realista, ha habido un aprendizaje, el esfuerzo ha sido duro, pero ya comienzan a madurar los primeros frutos.

Muchas fábricas, -recordemos - entre otras las actuales luchas de ROCA-UMBERT, S.A. contra un

monstruoso Plan de Reestructuración, o MONOPOL, donde los obreros, -Moritz nos ha enseñado-, no abandonan nunca la fábrica ante la presentación por parte empresarial de un expediente de crisis, están pasando por los mismos trámites que Moritz.

La constante permanencia en nuestra posición más fiel en defensa de nuestros derechos, el reconocimiento de unidad de toda la clase obrera y la buena armonía entre todos, hará que lo que hoy ha constituido un caso único, sea mañana algo general. Que las casas del cierre de una fábrica no sean siempre y en todos los lados las mismas: Falsos informes con relación a la situación actual a los ministerios correspondientes y los caprichosos expedientes de crisis que suceden a épocas —20 años— de continuo enriquecimiento de los de siempre y explotación descarada de la clase obrera.

Imitar a Moritz es hoy una obligación y por ello, la clase obrera del Vallés deben felicitar a los compañeros que nos han dado tan singular ejemplo. Que cunda.

FRANCISCO MONJA